

Impresso Especial

991218797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ

PRACIA

ЧИСЛО 16 (6577)
РІК ММХVІІІ

N° 16 (6577)
ANO MMXVIII

Прудентополіс, 16-го - 31-го серпня 2018 Б. року

Prudentópolis, 16 a 31 de agosto de 2018

“APÓS O ‘COLAPSO’ DA IDEOLOGIA COMUNISTA”, CHINA QUER ELIMINAR O CRISTIANISMO DO PAÍS, ALERTA ESCRITOR

O Governo chinês está colocando em prática uma série de ações que visam suprimir e conseqüentemente eliminar a existência do cristianismo do país, segundo informações de especialistas como Zhang Lijia e da organização que monitora os índices de perseguição religiosa no país, ChinaAiD.

“Eu acho que tem a ver realmente com a ideologia do presidente Xi Jinping. Ele está realmente querendo levar a China ao antigo caminho de Mao, exercendo um controle mais político”, disse Bob Fu, o fundador da ChinaAiD.

Fu explicou que a intenção do presidente chinês, Xi Jinping, é fazer uma espécie de unificação de todas as religiões em prol da ideologia comunista. Na prática, significa criar um novo tipo de religião moldada aos padrões do regime político chinês.

Para isso, o regime deseja exercer “o controle da mente, ideológico, uma sinicização na ideologia do partido comunista”, disse, já que “qualquer outra coisa seria considerada uma ameaça”.

Já para o escritor Zhang Lijia, a intensificação da perseguição religiosa aos cristãos no país, desde o início desse ano, se deve ao fracasso da ideologia comunista em fornecer para a população um ideal de vida que transcenda à materialidade.

Uma vez que o cristianismo alcança esse objetivo e vai muito além

através do relacionamento individual com Jesus Cristo, conseqüentemente a fé cristã se tornou uma ameaça para a estabilidade do regime, visto cada vez mais como insuficiente e autoritário.

“Após o ‘colapso’ da ideologia comunista, nenhum sistema de valores foi estabelecido para preencher o vazio espiritual. A China testemunhou um renascimento religioso nas últimas décadas precisamente por causa desse vácuo e controle relaxado”, disse

Zhang Lijia.

O Governo intensificou o fechamento de igrejas consideradas “ilegais”, assim como a prisão dos seus líderes. Com uma estimativa de 67 milhões de cristãos no país, a China pode se tornar a maior nação cristã do planeta em pouco tempo, acreditam os analistas, destacando que isso aponta para um avivamento espiritual em curso na região.

Mesmo assim, devido ao número

total de habitantes ser muito maior (1,379 bilhão de pessoas), a perseguição religiosa permanece sendo o maior problema dos cristãos que vivem no país.

“O governo diz que temos liberdade religiosa, mas na verdade não há liberdade alguma. Muitos de nossos irmãos e irmãs cristãos estão chateados e temerosos”, disse a esposa de um pastor que pediu anonimato, segundo informações da CBN News.

ATIVISMO ATEU MARCADO POR INTOLERÂNCIA RELIGIOSA E PERSEGUIÇÃO JÁ DESEMBARCOU NO BRASIL

O ativismo ateu, também tratado como neo-atéismo, segue uma lógica particular de tentativa de convencimento de religiosos sobre a não-existência de Deus, mas também de “proselitismo”, já que tenta atrair quem esteja indiferente na discussão através de argumentos, a princípio, racionais, mas que terminam se traduzindo em perseguição religiosa. O tema foi discutido no programa De Tudo Um Pouco, da Rede Super de Televisão, com o teólogo Rodrigo Silva (adventista), que definiu o neo-atéismo como um “evangelismo às avessas”.

“Vemos o advento do ateísmo com força, e ele tem diferenças do ateísmo clássico, do século 18, 19 e início do século 20. Qual a diferença? O chamado neo-atéismo é acima de tudo evangelizador, pois

ele tem seus pregadores. Vários autores estão popularizando através de livros, querendo levar a juventude para essa ideologia atea”, disse o teólogo.

Um ponto que Silva destacou como surreal é que esse movimento se vale do discurso que seria “possível ter uma vida espiritual sem Deus, ter valores sem Deus”, o que transforma o neo-atéismo em uma espécie de religião.

Como consequência dessa nova roupagem, há efeitos colaterais que se traduzem em perseguição religiosa, como em países comunistas e até nos Estados Unidos, onde grupos organizados se valem de chantagens judiciais para silenciar comunidades e tradições.

Continua na pag. 07

Редакційне Editorial

Все за гроші, нічого без гроша!

Так воно вже завелось у світі, що нічого, або дуже мало що робиться без заплати. Гріш став могутнім паном і диктатором який не дозволяє служити, щоб не бути служеним, давати без “приймати”.

Почавши від діточих літ, нині всяка праця вимагає заплати, в більшості родин не обійдеться без гроша або якогось подарунку або обіцянки заплати для дитини, щоб вчилася, щоб виконала якусь зайняття в хаті, як доглянути за дитинкою коли мама мусить вийти, прибрати хату, помити посуд, упорядкувати начиння і т.д. Обіцуються гроші або інші подарунки для студента, щоб здав іспити, в ресторані дається гостинець, щоб бути добре обслуженим, не будеш добре обслужений коли в будь якому підприємстві не обіцяєш гостинця для слуги. Навіть воно пішло й задалеко, платиться дитині, щоб йшла на катехизм, щоб молилася, щоб занесла щось для сусіда, Все за гроші й без гроша нічого!

Звідси нема дивоти, що цей звичай став правилом і дуже небезпечною зброєю в житті суспільства, по урядах, в проводі країною, виборі провідників держави або всяких організацій і навіть добродійних асоціацій. Ніхто не буде перечити, що ті які працюють у проводі організацій або держави, по справедливості, мають право до заплати. Всякому працівникові належить заплата. Але та заплата і той гріш вже зайшов задалеко й занурився заглибоко: виконувати обов'язок який тяжить на кожному членові країни, обов'язок який не потребує зусилля, ані праці, і вимагати за це заплату це вже переходить всякі межі етики. Йдеться тут про вибори провідників країни. Всякий вибір до якогось завдання опирається на засаді – вибрати найкраще й найкращих, хто має найбільшу спроможність виконати означене завдання. Для кращого роз'яснення справи, уявімо собі будь яке підприємство, фабрику, де вибирається працівників не за їхню здібність до даної праці але за гроші. Нема сумніву, що таке підприємство не буде розвиватися і ледви чи встоїть на довгий час. Те саме можемо сказати в справі спортивних справ. Для спортивної дружини вибирається тих, які найкраще можуть грати в дружині, а коли знайде, що буде вибиратися гравців тільки за гроші, нема що багато сподіватися від такої дружини. А це ще багато більше важливе у виборі працівників у проводі державою, яка є найбільшим, найважливішим, найбільш вимагаючим підприємством, яке

вимагає працівників і провідників кваліфікованих, чесних і добре наставлених до держави й до народу. Але, нажаль, це не виконується в багатьох країнах світу, а тим наче не виконується в нашій країні. Правило про вибір найкращих пішло в забуття. Неприготовані й недобре наставлені кандидати представляють себе на дані уряди маючи на меті не так старатися про добро країни, але отримувати добру заплату, здобути чим більше гроша, а нарід голосує на того чи тамтого кандидата тільки коли він заплатив за голос чи то й грошем чи то обіцянками. Це незаперечна й разяча правда, що в нашій країні вибори це конкурс, ліцитація, торг або аукціон, де виборець торгує своєю совістю, продає свою честь і голосує на того хто найбільше заплатив. В справі виборів пропаганда мусить бути, але не фальшива, брехлива, а така яка має на меті добро народу. Коли нині бачимо в країні стільки корупції, бідноти, несправедливості, голоду, брак виховання - це вислід того злочинного звичаю купувати голоси й голосувати за гроші. Задля тої причини чесні й добре наставлені кандидати не мають шансів бути обраними, бо не обдурюють необачний народ, не платять за голоси, а спритняки й ошуканці, не маючи моралі ані етики, ані бажання працювати для добра народу, платять за голоси, щоб опісля заробляти дороблятися і відбирати побільшено від урядової каси ті гроші які видали як заплату за голоси.

Не можна чекати поступу й розвитку країни, ані покращання життя народу, коли не буде шанована гідність людини яка кандидатуються на працю в уряді і, коли голосуючий нарід не усвідомить себе що голосувати це не торгувати, а вибирати найбільш спроможних, чесних і добре наставлених на працю в покращанні добра народу.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Tudo por dinheiro

Na sociedade de hoje faz-se muito pouco sem ser pago. O dinheiro tomou conta e tornou-se um ditador e até carrasco que não permite servir sem ser servido, oferecer sem receber oferta. Desde a infância, paga-se com promessas e gorjetas à criança para estudar ou para fazer algum serviço dentro da família, para cuidar do nenê, limpar o assoalho, lavar louça, etc. etc. Promete-se prêmio no fim do ano letivo para o estudante concluir o ano com sucesso. No restaurante se oferece gorjeta para o garçom servir bem. Você não será bem atendido se não oferecer ou prometer um presente ao servente de qualquer empresa. Há até absurdos na religião: gorjeta para rezar, para frequentar ao catecismo, para ir à igreja aos domingos, para levar uma esmola ao pobre da vizinhança. Tudo por dinheiro, até a dignidade e consciência, e nada sem dinheiro!

Assim, não é de se admirar que o costume tornou-se regra geral na vida da sociedade. E isso chegou até uma área muito perigosa e prejudicial para toda a sociedade: ninguém nega que trabalhar para o povo merece ressarcimento, governar merece pagamento, ocupar cargos na condução do país é de justiça receber o salário pelo bem se faz ou se quer fazer para o povo. Mas o dinheiro já entrou até longe demais: exercer um dever de cidadão para o bem comum de toda sociedade que não exige nenhum esforço nem a mínima despesa exigindo pagamento ultrapassa e ofende toda a ética. Trata-se de escolher os governantes do país. A

escolha sempre deve ter por princípio – escolher o melhor, o que tem mais capacidade, o que vai exercer o trabalho para que foi escolhido. Imagine-mos uma empresa escolhendo funcionários não conforme a capacidade mas por dinheiro! Não se pode esperar progresso de tal empresa e dificilmente ela subsistirá por longo tempo. O mesmo se diga do esporte. Não é o dinheiro que deve fazer um jogador ser escolhido para compor um time, mas a sua capacidade esportiva. Isso vale ainda muito mais para escolha dos governantes de um país, estado ou município que é uma superempresa que exige funcionários altamente qualificados, honestos e bem intencionados. Mas infelizmente acontece em muitos países, e no nosso especialmente, que este princípio foi e hoje especialmente é esquecido. Candidatos se oferecem para cargos tendo em vista o dinheiro que vão receber e não o serviço que poderão exercer, eleitores votando só por dinheiro, sem analisar quem merece ser eleito. São fatos notórios que as eleições no nosso país nada mais são que um concurso ou leilão de quem paga mais. Propaganda sim, deve ser feita, mas não propaganda de mentiras e promessas de cargos e ofertas de dinheiro e sim propostas de programas que o país precisa e que realmente serão executadas durante o mandato do candidato eleito. Se no país há tanta corrupção, tanta injustiça, pobreza, fome, falta de programas educativos é o maldito costume de pagar os votos e receber dinheiro para votar em alguém. Geralmente os mais honestos não recebem votos porque se negam a pagar pelo voto e os espertalhões, como não têm moral nem vontade de trabalhar pelo bem do país mas sim pelo seu lucro pessoal, familiar ou grupal, conseguem comprar o voto dos incautos e ingênuos.

Não se espere país progressista e justo onde for respeitada a dignidade do povo se os votantes não se conscientizem de que votar não é fazer barganha, mas eleger os seus representantes na luta pelo bem e progresso do país e felicidade do povo.

Евангельське Читання

14^а Нед. - Мт 22, 1 - 14

Сказав Ісус оцю притчу: “Царство Небесне схоже на царя, що справив своєму синові весілля. Він послав своїх слуг кликати запрошених на весілля, але вони не хотіли прийти. Тоді він знову послав інших слуг, кажучи: Мовте запрошеним: Ось я обід мій зготував: зарізано волів та підготовану худобу все готове, ідіть на весілля. Та ті тим знехтували й пішли собі, хто на власне поле, хто до свого крамарства; інші ж, схопивши слуг, познущалися з них і повбивали. Розгнівався цар і вислав військо, яке вигубило тих убивців, а їхнє місто спалило. Тоді він мовив своїм слугам: Обід – готовий, але запрошені були негідні. Підіть, отже, на роздоріжжя і, кого лише здобаєте, кличте на весілля. Вийшли ці слуги на дороги й зібрали всіх, кого тільки спіткали – злих і добрих, так що весільна світлиця була гостей повна. Як же ввійшов той цар, щоб подивитися на гостей, побачив там чоловіка, що не був убраний у весільну одіж, і сказав до нього: Як то ти ввійшов сюди, друже, не маючи весільної одіжі? А той мовчав. Тоді цар промовив до слуг: Зв'яжіть йому ноги й руки та й киньте геть у темряву кромішню! Там буде плач і скрегіт зубів. Багато бо покликаних, але вибраних мало.”

Друге послання Св. Апостола Павла до Коринтян 1, 21 - 2, 4

Той же, хто утверджує нас з вами во Христі і хто помазав нас, то Бог, який поклав на нас свою печать і дав у наші серця завдаток Духа. А я прикликаю свідком Бога на мою душу, що я, щадивши вас, не прийшов більше в Корінт. Не начебто ми панували над вашою вірою, але ми хочемо співпрацювати - вам на радість; бо ви щодо віри стоїте міцно. Я постановив собі не приходити до вас знов у смутку; бо коли я вам завдаю смутку, то хто мене розвеселить, як не той, що зазнає від мене смутку? Тож, написав я те, щоб, прийшовши, не мати смутку від тих, від яких мені належалася б радість; бо я відносно вас певний, що моя радість - радість усіх вас. З великого бо горя та туги серця написав я вам і крізь ревні сльози - не щоб ви сумували, а щоб знали мою до вас любов надмірну.

Одна це справа не прийняти запрошення на бенкет, а інша справа зневажати його або його слуг. В притчі Ісус згадує, що деякі не прийняли запрошення, бо мали свої правдиві або видумані причини, а інші не лише не прийняли запрошення, але ще познущалися над слугами, які в імені господаря прийшли запрошувати на бенкет. Запрошення не прийняти це не аж таке погане, головню коли є якась рація. Ще не аж таке дуже негарне погордити запрошенням, але не є воно похвальне. Чи була в тих запрошених серйозна причина не прийти на вечеру, не знати, може більше видумана як правдива, але менше з тим, тут ще можна їх виправдати. Людина мусить прийти коли хтось, що має право наказує прийти. Але коли йдеться про запрошення з чемности, то пошана до того, хто запрошує вимагає прийняти запрошення, але ще можна виправдатися і не прийти. Але в притчі говориться про зневагу слуг, які запрошували, а це вже погане й ганебне. Коли хтось бажає погостити друзів, він тим виявляє свою любов до запрошених і тому це груба невдячність погордити зневажаючи слуг яких господар післяв зі запрошенням.

Чи не стається воно так і нині у історії Божої присутності у світі. Багато таких у світі чи то осіб, чи то груп і різних згуртувань, які, попросту нехтують Богом і Божими справами, але немало й таких, не знати з якої причини, уподібнюються до тих запрошених, що зневажили, а то й повбивали слуг пана. Бог лише бажає добра людям цілого світу і посилає до них своїх слуг, щоб навчити як годиться жити, щоб мати щастя, вказує де небезпеки в житті, перестерігає з любов'ю перед всяким злом і

нещастями, а взаміну за те скільки то людей нині відносяться невдячно до Бога й до тих, що в Божому імені запрошують до добра, і скільки то переслідують тих, що вірують в Бога і ту віру бажають навчити всіх. Головню нині коли йдеться про християнську віру, яка навчає добра, переслідують, вбивають віруючих, знущаються над ними? А за що переслідують і зневажають Бога й Божих слуг? Відповідь може бути лише одна: невдячність і злоба. Бог і Його Церква тільки стараються й журяться про добро всіх людей, а зазнавали і далі зазнають переслідування по різних місцевостях Божого світу. Бога і Божу Церкву зневажають, часто висмівають, а часто хотіли би вбити самого Бога, але тому, що не можуть завдають смерть Божим слугам. Справді, коли в людських серцях загніздиться злоба, то насправду годі зрозуміти чому й звідки там взялася злоба і старання шкодити Божій присутності на землі. Тут варта й би подумати над тим, що часто й знайдемо і по наших місцевостях, в нашому суспільстві, де людей, які не роблять і не думають комусь зробити якесь зло, ненавидять переслідують, неначе б вони були їхніми ворогами. Коли господар запросив на бенкет, то зробив це з любови. Але зазнав невдячності. Коли Бог все людство створив для щастя і запрошує на вічний бенкет у Його Царстві то робить це з безмежної любови до людства.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

São duas atitudes bem diferentes entre recusar um convite para a festa e ofender ou até causar morte dos mensageiros que vêm convidar para a festa. Nesta parábola, Jesus diz que alguns não aceitaram o convite e deram suas razões, verdadeiras ou inventadas. E outros não somente não aceitaram o convite mas ofenderam e mataram os servos enviados pelo dono para convidar para o banquete. Não aceitar um convite nem é tanto ofensivo para quem convida, principalmente quando há motivos de não aceitar, ainda que a não aceitação do convite não seja louvável. Se os convidados tinham motivos de recusar o convite ou não, isso ainda pode ser perdoado. Um convite não é uma intimação, mas sendo um convite de gentileza e amizade, deve ser aceito, a não ser que haja motivos muito sérios. Mas a parábola fala de ofensas e até violência praticada para com os mensageiros, e isso é inaceitável e digno de castigo.

Tais coisas acontecem hoje na história da presença de Deus no mundo. Há muita gente ou grupos de gente indiferente para com o Criador do mundo, Salvador da perdição eterna. Isso é deplorável, mas há tanta gente tantos grupos semelhantes à aqueles convidados que desrespeitaram e praticaram violência contra os mensageiros. O Pai da família que preparou o banquete fez isso por amizade e amor para com os que quis convidar. Assim acontece na história do relacionamento dos homens para com Deus. A própria pessoa de Deus em muitos casos é ridicularizada e também os mensageiros que vêm anunciar a palavra de Deus, que nada mais é que palavra de amor de Deus mas são perseguidos e muitos assassinados só pelo fato de convidarem a humanidade para o banquete divino. Tratando-se da religião cristã, há em diversas regiões do mundo perseguições cruentas. Não há explicação porque tal desrespeito para com Deus e seus mensageiros. Realmente, nos corações humanos há maldade, ciúme, orgulho que não querem aceitar a verdade e preferem viver no erro por isso perseguem os que anunciam a verdade. Se o pai de família convidou para o banquete, fez isso por amor, mas recebeu ingratidão. Segundo a mentalidade humana, os ingratos deviam ser castigados severamente, como fala a parábola, mas o coração de Deus é feito só de amor e por isso sempre está disposto a perdoar e justificar tal ingratidão.

EXPEDIENTE
“PRACIA”
Jornal Ucraino-Católico Publicado
no Brasil

Registro no INPI - Nº 2509881

Український Католицький
Двогизневик у Бразилії

Передплата на 2018 Рік: R\$60,00
Інші Краї: US\$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.grficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionísio Bobalo, OSBM

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

“Нові Боги”

Є “Старий Бог”, так би можна його так назвати, який існував від віків і до віків буде існувати, який все створив і творить і який себе нам об’явив. А є “нові боги”, які самі себе богами зробили й роблять, нічого не створили, а захопили створений Правдивим Богом світ і проголосили себе його панами й стараються тим світом рядити по своєму, в більшості думаючи про себе, про свої привілеї і про свою вигоду, вміжчасі коли Правдивий Бог створив світ не для себе, а для своїх створінь і для себе нічого від нього не вимагає, бо в ньому є всі багатства й вся доброта. А “нові боги” в себе мають подостатком гордості, самолюбства, а такої любови, яку має Правдивий Бог в них ні на крихітку. Ті нові боги це узурпатори, захватчики, які практично нічим своїм не можуть похвалитися, а узурпували все від Пандивого Бога, відкинули його набік і самі хочуть тим заряджувати по своєму.

Узурпатором людина показала вже від самих початків існування світу, коли хотіла відібрати від Бога панування над світом і сама стати як Бог. Бог собі закип з такої зухвалости людини коли сказав “Оце чоловік став як один з нас, знаючи, добро й зло” і тому відібрав Бог від людини той первісний стан, - він втратив райське життя, тобто зівстав прогнаний з раю, бо інакше ще готов простягнути руку й з’їсти овоч з дерева життя і стати жити вічно. Це попросту сатиристичне ставлення Бога до гордості людини, ніби вона мала би бути як Бог вічна, жити вічно. Хотіла й до нині людина того хоче, але це лише хотіти, пусте й порожнє хотіння. Бачимо нині таке саме хотіння людини, вона уважає себе за бога й хоче рядити світом по своєму. Про це висловився Ісус у притчі про виноградарів, які прийшли у виноградник щоб ним орудувати, управляти так як хотів виноградар, а з часом загорділи і подумали перейняти власність від виноградаря, познущалися, укаменували й повбивали післаних господарем слуг, а домагалися прав господаря виноградника, щоб стати власниками, а не наймитами. Це старання узурпувати від Бога Його права. Одначе, Бог ясно заявив устами пророка Ісаї: “Моєї слави Я нікому не дам” (Іс 42,1). В багатьох місцях Святого Письма зазначено, що надармо людина хотіла би бути паном світу, бути як Бог. Це не вдасться. Без Бога нічого людина зробити не може й не допоможе їй дертися до неба й узурпувати Божі права й Божу силу.

Нинішні нові боги хотіли би заложити у світі свій власний порядок і ним заступити той Божий, хотіли би накласти на людей свої заповіді й відкинути ті Божі, хотіли би вони панувати у світі силою, а не любов’ю як це робить Бог. Правдивий Бог дав для людини свої закони й не втручається кожної хвилини в те чи вона їх зберігає, це її справа, а нові боги накидають свої закони які більше йдуть на користь самим фальшивим законодавцям як для людей і за кожним кроком за нею заглядають чи вона їх зберігає. Нові боги провадять підданими страхом, а Правдивий Бог – любов’ю. Правдивий Бог вислав до людей свого Сина Ісуса, щоб ішов попереду й запрошував йти за ним бо в Нього тихе й покірне серце, служив а не хотів, щоб Йому служили. А нові боги позаду підганяють буком, криком, гуком, канчуком, вимагають пошани, чолобитні, поклонів.

Дорогий читачу, не хочу тут бути радикалом і класти всіх людей під одно копито. Є багато людей у світі, більшість, які є справжніми Божими синами й дочками, які не друкать бути богами, а служать по своїх силах Одному Богові, якого багатьох з них знають, а багатьох і не знають, але серце їм каже, що є Правдивий Бог і їм не личить забирати Його місце. Є ті, що вбивають, але більшість у світі тих, що дають і боронять життя: є ті, що відбирають хліб від голодуючих, але більшість тих, що забирають від себе, щоб допомогти потребуючим. Є нові боги, які стараються жити коштом бідних, але немало тих, що відрікаються свого, щоб нагодувати голодного й потішити сумного. Чи цей наш світ іде до кращого чи до гіршого, незнати. Але треба знати, що якщо не зараз то колись, колись таки буде визнаний один Бог інших богів не буде.

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

Autopiedade

Eram dois irmãos. Viveram as suas infâncias juntos, estudaram juntos, divertiram-se juntos, receberam dos pais a mesma educação. Quando deixaram de ser crianças, os pais morreram e os dois tiveram que procurar a sobrevivência. Separaram-se e cada um tomou seu rumo na vida.

Depois de muitos anos se encontraram. Um deles veio bem vestido, educado, desenvolvido.

Ficou muito rico. E o outro miserável, quase mendigo, sem nada para sobreviver. Vivía às custas de outros, pedindo esmola. Levava uma vida triste, desanimado, queixoso.

Eles ficaram juntos muitas horas, trocando reminiscências e bebendo saquê. O homem rico era muito generoso e afável, mas seu amigo só sabia queixar-se e lamuriar-se. O rico lembrava os pais com gratidão, reconhecia que se hoje é alguém na vida, isso é devido à educação que recebeu quando criança na casa de seus pais. E o outro só sabia lamentar-se, achava que leva uma vida miserável, por culpa dos pais, queixou-se que após a morte dos pais recebeu por herança apenas as roupas do corpo e um pouco de arroz que lhe serviu de alimento apenas por uma semana e em seguida ele teve que mendigar e só reclamar do seu infeliz destino. Após certo tempo, o homem miserável adormeceu, e seu irmão, condoído com sua condição, resolveu lhe dar uma dádiva e antes de partir introduziu-lhe no bolso um belo diamante. "Se meu pobre irmão estiver em dificuldades poderá conseguir uma boa soma com a venda desta jóia", pensou o bom homem.

Anos se passaram e os dois amigos de novo se encontraram. Mas o homem miserável continuava assim, pobre, faminto, praguejando a sua vida e se lamentando da má sorte que tem.

- Mas como ainda estás tão pobre depois de tantos anos? - perguntou o rico, surpreso.

- Pobre de mim! - lamuriou-se o outro - Sou inútil, e ninguém se importa comigo! Sou incapaz de ganhar dinheiro para sobreviver! Ninguém me oferece nada para se fazer na vida, ninguém quer me ajudar. E o irmão rico perguntou onde ele deixou a seu casaco que no encontro anterior tinha e pediu que ele o limpasse com escova e ainda deu uma escova. O pobre nem sabia onde deixou o casaco, provavelmente trocou por um prato de comida com alguém que encontrou na estrada muito tempo depois de ter se encontrado e ter aquela conversa com o irmão rico. E este lhe disse:

- Teu egoísmo te fizeram um tolo! Não fosse tua profunda cegueira autoindulgente, deverias ter percebido o tesouro que deixei no bolso do teu casaco! Era um diamante precioso e sem esforço nenhum você poderia vendê-lo e ter recursos para o resto da tua vida. Mas você, em vez de pensar em melhorar a tua vida, em vez de progredir, resumiu a tua vida apenas para se lamentar e nem foi capaz de escovar o casaco e encontrar o tesouro que estava com você, que eu coloquei no teu bolso.

Devemos Aprender a valorizar e a reconhecer tudo aquilo que possuímos, e poderemos ver como se sentiremos muito ricos. Agradecer os dons que temos, e não sentiremos que nos falta assim tanto para viver bem e ser feliz.

Tantas vezes estamos tão concentrados em nossos problemas e dificuldades que nem sequer damos a nós próprios o valor que temos. Pense que você tem muitas riquezas espirituais e vai conseguir convencer-se que você é rico, mesmo que isso não implique ter, como no passado, uma conta bancária recheada. Há riquezas muito mais valiosas na sua vida!

Agradeça a sua saúde, preserve o equilíbrio, poupando-o de exageros e vícios que o desrespeitam e que ameaçam a sua integridade. Agradeça a dádiva da saúde e cuide dela com carinho, leve uma vida com hábitos saudáveis que a fortaleçam. Saiba agradecer o trabalho que tem e deixe de se lamentar pelo que lhe falta, aproveitando todas as oportunidades com determinação e empenho, procurando todos os dias dar o seu melhor naquilo que tem para fazer.

Ser grato pelo seu trabalho é abordar os outros com um sorriso, dizer «bom dia!» e «boa tarde!» e ser bem-disposto, sem levar para o local de trabalho outras inquietações e frustrações. Valorize a possibilidade de aprendizagem e de desenvolvimento, que o fato de desempenharmos um papel ativo na sociedade nos proporciona.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

ПРАЦЯ ЗВЕЛИЧУЄ ЛЮДИНУ

Кожна людина з природи має здібність до якоїсь праці, або природну схильність сповнити чи виконувати якесь притаманне римесло чи професію в своєму туземному житті. Розуміється, особи здорового глузду і фізичних та психічних можливостей їх виконувати.

Професії можемо поділити на дві класи: розумові й фізичні. До розумових професій належать ті, що вимагають наукового знання наприклад: лікарі, священники, вчителі, службовці, техніки, зореплавці і т.д. До фізичних праць належать: різні ручні робітники, ремісники, рільники, садівники і інші, які не потребують побирати високих наук.

Розумові праці також є виконувані руками, але більше головою і вони є багато тяжчі й більше втомлюють, ніж праці фізичні, однак, всі праці є конечні для загалу людей. Одні для одних вкладають свої зусилля, жертвенність і помочі, щоб взаємно співжити й співпрацювати для пітримки й розвитку спільного життя.

Праця нікого не понижає, але навпаки ушляхетнює всіх, що нею займаються і її виконують для загального добра. В давнині працю виконували лише невільники, а заможні соромилися працювати, тому що вважали працю понижаючою, тому віддавалися неробству. Хоч Господь Бог уже в раю сказав до прародичів: «В поті лица твого їстимеш хліб твій, доки не вернешся в землю, що з неї тебе взято» (Буття, 3,19). Але в дійсності людина не може дивитися на працю як на кару, вона мусить працювати на свій прожиток. Сама земля не вродить поживи, якщо її не оброблятиметься. Навіть мурашки й бджоли дають людині приклади працюватості.

Сумно, коли зустрічаємо ледарів, котрі не хочуть працювати, а натомість знаходять собі різноманітні пусті зайняття, щоб час переходив, а самі живуть з праці чужих рук на подобу трудів-дармоїдів. Св. Павло каже: «Як хтось не хоче працювати, хай не їсть» (II до Сол. 3,10). Пов'язані з працею також слова Ісуса Христа: «Хто не бере свого хреста і не йде слідом за мною той не достойний мене». (Мат. 10,38).

На всі ділянки або професії знаходиться відповідна праця. Хто забирається виконувати якусь працю має забиратися розумно, уважно зі задоволенням згідно зі своїм станом. Хто сумлінно виконує свої обов'язки той веде себе до досконалості й буде у всьому щасливий. Жодний стан не стає на заваді до досягнення спасіння, якщо не є сам в собі грішним. (I Кор. 7,17). Працювати людина побільшує свої блага, і відчуває внутрішнє задоволення. Хто з праці виносить незадоволення той нарікатиме і буде задрісним супроти інших родів праці.

Зараз подаю кілька прикладів про незадоволених осіб зі своєї праці, які завидують іншим. Одного часу рільник обробляв своє поле. Втомлений сперся на мотику й кидав очима по різних полях, коли в тім часі переїхав автобус то сейчас зроджується в нього думка: - Нема, як для того керівника автобуса! Працює легко в холоді й напевно ще слухає музику. Незабаром перегнало автобус луксосове авто, і керманіч автобуса собі подумав: - як то добре для панів їздити підчас тижня і нічого не робити, а тільки користати з багатства. Незабаром авто зупинилося на горбочку, із авта виходить родина, щоб могли бодай на короткий час втішатися красивими панорамами, які розкриваються перед їхніми очима. І тут умить переїздив літак залишаючи слід виписаний парю-димом на синьому небі, звернув їхню увагу й вони дали свій коментар: - нема, як для пілота щоденно перелітати літаком до великих міст і країн світу. Знова пілот з висот споглядав на поля, море й ріки, а між тими на доми, і в нього виринула думка задрісності супроти людей, які тиняються по землі без жодних великих небезпек і відповідальностей, які, наприклад, на мені тяжать бути відповідальним за сотки людей. Ночами ціла родина разом, а я частенько переводжу ночі на літаку, або переночовую по різних країнах без моєї родини. З тих прикладів можемо заключити, що кожна незадоволена людина додає своє сердчне до ланки незадоволених і задрісних осіб зі своєї праці.

Кожну станову працю, щоб була хосенна й приносила задоволення, треба розпочинати з Богом. Каже пословиця: «Хто з Богом починає, той вже на половину діло виконав», «Або Бога взивай, а рук прикладай». Працю починати без молитви – це неначе той вояк, який йде на битву без зброї. Все, що робимо щоденно, воно має нам заслужити за молитву. Св. Павло говорить: «Чи ви їсте, чи п'єте, чи що-будь робите, усе робіть на славу Божу». (I Кор. 10,31). Як кожна добру справу, так і працю Господь Бог не залишає без нагороди. Ісус Христос говорить: «...достойн бо робітник своєї нагороди». (Лук.10,7).

Праця не тільки нам приносить добробут земський, але також дає нам спроможність набувати заслуги на небо. Хоч для багатьох осіб вона виглядає трудна і представляє гірке коріння, але зате її плід солодкий.

Накінець працюватість приносить шану та благо, а лінь – сором і злидні.

Jovem falecida com câncer demonstrou “que se pode ser santo vivendo o dia a dia”

Alexia González-Barros, declarada recentemente venerável pelo Papa Francisco, demonstrou "que se pode ser santo vivendo o dia a dia", assegura uma das suas melhores amigas.

Begoña Hernández, uma das melhores amigas e colega do colégio de Alexia, recorda que a jovem vivia a doença "com alegria" e confiança em Deus e conta como, desde que faleceu, teve "certeza de que era santa".

Alexia González-Barros nasceu em Madri (Espanha) em 1971, era a mais nova de sete irmãos, dos quais dois morreram antes de nascer. Seus pais, Francisco e Moncha, eram supernumerários do Opus Dei.

Em fevereiro de 1985, foi diagnosticada com um tumor maligno que a deixou parálitica em pouco tempo. Morreu em dezembro do mesmo ano, apenas dez meses após ser diagnosticada, na Clínica da Universidade de Navarra, em Pamplona (Espanha).

Durante a sua doença, a jovem ofereceu o seu sofrimento pela Igreja e pelo Papa. Diversas biografias destacam a sua fortaleza, paz e alegria, apesar das fortes dores que sofria.

Em junho deste ano, o Papa Francisco reconheceu suas virtudes heroicas, que é o primeiro passo no processo de canonização.

A amizade entre Begoña e Alexia começou nos primeiros anos da escola. "Estudamos juntas desde 4 ou 5 anos até o dia em que ela faleceu e éramos muito amigas", recorda Begoña em entrevista ao Grupo ACI.

"Alexia era uma pessoa encantadora, alegre, simpática, uma menina normal. Lembro que, quando era adolescente, tinha um diário no qual escrevi o nome das 'pessoas que me ajudam de maneira especial' e Alexia estava nessa lista. Eram coisas muito simples, mas ela me ajudava a ser uma pessoa melhor, a compartilhar com os outros, a não ser egoísta", diz.

Begoña assegura que "quando descobrimos que ela não podia se mexer, todas as meninas da turma fomos visitá-la. Durante sua doença, continuei a visitando e sinceramente ela sempre transmitia alegria. Com ela encontrava a paz e isso era surpreendente".

"Saía do hospital com alegria e não com angústia ou sofrimento", recorda a jovem.

Segundo afirma, uma grande ajuda para manter a esperança, apesar das dificuldades era a mãe de Alexia, que "sempre confiou em Deus e recordava que estamos em suas mãos".

A jovem Venerável costumava repetir: "Jesus eu quero melhorar, mas se você não quiser, que eu faça sempre o que Tu queiras".

Begoña assegura que a força de Alexia estava enraizada em sua fé, porque "buscava ver tudo o que acontecia com ela do ponto de vista da fé e, por isso, suportou tão bem todas as dores".

O processo de canonização de Alexia González-Barros começou na Arquidiocese de Madri (Espanha) em 1993 e foi enviado a Roma no mesmo ano.

"Quando Alexia faleceu, tive a convicção de que a minha amiga era santa. Desde então, rezo a ela e sei que pela sua intercessão recebi ajuda em muitas ocasiões", afirma Begoña e assegura que é um sentimento comum dos outros colegas de turma.

"Alexia transmite ao mundo que se pode ser santo vivendo o dia a dia, de uma maneira normal. E ela demonstrou isso com a sua vida", sublinha.

«МОВА ЖЕСТІВ – МОЯ БІОЛОГІЧНА МОВА», - ДИЯКОН ОЛЕГ ПЛІШИЛО

Із дяконом Олегом Плішилом ми познайомилися ще влітку минулого року. Пам'ятаю, як тоді ще семінарист Олег дуже відверто й завзято поділився правдою свого життя.

Пригадую, у той час я подумала донести його досвід до читацької аудиторії. Через брак часу та щоденні клопоти відкладала на потім написання тексту. Та якось, зустрівши ще раз вже молодого дякона і побачивши той блиск в очах, з яким він розповідає про душпастирство осіб із вадами слуху, я усвідомила, що цей досвід повинен бути донесений до широкого загалу.

До слова, дякон Олег - випускник Львівської духовної семінарії Святого Духа, студент Папського університету "Каміліанум" (Рим, Італія). Тут він вже завершує написання своєї роботи на тему «Душпастирство осіб із вадами слуху в УГКЦ». Дякон вважає цю тему рідною, бо протягом свого навчання в семінарії займався саме таким служінням. «Прагну дізнатися і поглибити цю діяльність, а також розкрити певні напрямки в УГКЦ у ділянці супроводу осіб з вадами слуху», - каже він.

Потім дякон на мить зупинився і додав: «А знаєш, я народився в сім'ї глухих, тому вважаю жестову мову матірньою, біологічною мовою, оскільки мої батьки нечують. І я себе комфортно почуваю в цій "культурі" і серед таких осіб». Зізнається, що в дитинстві інколи соромився батьків, тому що йому тоді здавалося, що вони є іншими, не такими, як усі. «Зазвичай я старався замовчувати це. Десь у дев'ятому класі, навчаючись в гімназії Блаженного Климентія Шептицького у Львові, я зрозумів, що мої батьки є даром від Бога. Тоді ж я відчув поклик Божий до служіння цим людям і старався ще краще зрозуміти їхню мову, набути досвіду і практики спілкування з ними. У певний момент я відчув себе дуже щасливим. Відячний Господеві за те, що Він дав мені саме таких батьків і тішуся, що у своєму житті можу послужити таким людям, бути біля них...» - щиро розповів він. Дякон Олег вважає спільноту нечуючих своєю родиною, бо завдяки служінню їм, твердить, здатний почуватися щасливим. «Цей час, коли я навчаюся в Римі, є нагодою здобути багаж знань і досвід Католицької Церкви в цій ділянці душпастирства, аби впровадити його в УГКЦ», - додав чоловік.

Під час навчання в Римі дякон разом із двома іншими українськими студентами (Тарасом Жеплінським та Миколою Мудриком) втілюють у життя медіа-проект «Я МОЛЮСЯ МОВОЮ ЖЕСТІВ». Ця медіа-ініціатива складається з коротких відео, які дозволяють взяти участь у молитві жестовою мовою. За словами дякона, відеоролики адресовані всім, хто цікавиться цією ділянкою, а також тим, хто прагне дізнатися, як молитися глуха людина. «Ці відео висвітлюють молитви і практику жестів, які є в спільноті осіб із вадами слуху «Слідами Ісуса» у Львові. До проекту вже увійшло близько 12 коротких відео (молитва «Отче наш», «Богородице Діво», «Царю Небесний» та ін.). Насправді те, що ми зробили, не є нашою заслугою. Ми лише стараємося це все робити для Церкви та на славу Богу, поєднуючи наші можливості», - розповідає дякон. «Глухі люди часто запитували мене, які ще існують молитви окрім "Отче наш" і "Богородице Діво", - ділиться він, - і для мене було радістю показати їм за допомогою цих відео, що є ще й інші молитви, яких вони можуть навчитися».

До слова, Українське товариство глухих налічує близько 57 тисяч осіб, які мають уражений слух (це означає або цілковиту його відсутність від народження, або погіршення слуху, внаслідок чого людина не може розпізнавати певні звукові тони). В Українській Греко-Католицькій Церкві існують три осередки душпастирства осіб із вадами слуху. Так, у Львові із 2005 року така спільнота діє при храмі Архистратига Михаїла. Тепер при парафії навіть служиться окрема Божественна Літургія жестовою мовою. А в храмі Усіх святих Свято-Покровського монастиря, що на Вічевій, провадиться навіть катехизація таких осіб. Подібне душпастирство здійснюється в Тернополі та Дрогобичі. «Також у Львові діє душпастирський центр для нечуючих «Надія», який займається видавництвом книжок для них та гуртує їх між собою; його провадить о. Олег Лазуркевич. А ще у Львові два священники служать жестовою мовою богослужіння - о. Михайло Феньканін та о. Любомир Мостовий. Надіюся, що в кожному більшому населеному пункті з'явиться така відповідальна особа, до якої глуха людина могла б звернутися за духовною порадою», - висловив свої сподівання дякон Олег Плішило.

Руслана Ткаченко

ПАПА: ДОБРИМ Є НЕ ЧИНИТИ ЗЛА, АЛЕ ЗЛИМ Є НЕ РОБИТИ ДОБРО

Ми є відповідальними за те добро, яке могли зробити, але не зробили. Про це Святіший Отець нагадав молоді під час особливого проказування молитви «Ангел Господній»

Щоб бути добрим християнином, не вистачить не робити зла, але необхідно чинити добро. На це звернув увагу Папа Франциск перед проказуванням молитви «Ангел Господній» у неділю, 12 серпня 2018 року, яке мало особливий характер. Святіший Отець прибув на площу Святого Петра у Ватикані наприкінці Святої Меси, яку кардинал Гвальтьєро Бассетті, Голова Єпископської Конференції Італії, відслужив з нагоди всеіталійського передсинодального паломництва молоді.

Після зустрічі напередодні, що відбулася на давньоримському іподромі Circus Maximus, Глава Католицької Церкви ще раз приєднався до юнаків і дівчат з усієї Італії, аби наприкінці Євхаристійного богослужіння доручити їм завдання свідчити віру в своїх середовищах і поблагословити подарунки, які італійська молодь повезе до Панами: репродукції статуї Лоретанської Богородиці та розп'яття з храму святого Дам'яна в Ассізі.

Як не засмутити Святого Духа?

Промовляючи після вітального слова кардинала Бассетті, Папа коментував заклик святого Павла з Послання до Ефесян: «Не засмучуйте Святого Духа, Яким ви були названі на день відкуплення». Як можна засмутити Святого Духа? Всі ми «отримали Його в Хрищенні та Миропомазанні», а тому, щоб не засмучувати Його, ми повинні жити «послідовно з хрищальними обітницями». «Послідовно, а не лицемірно», - наголосив Святіший Отець, нагадуючи про те, що ці обітниці мають два аспекти: «відречення від зла та прийняття добра».

Відречення від зла

«Зректися зла означає сказати "ні" спокусам, гріхові, сатані. Якщо конкретніше – це означає сказати "ні" культурі смерті, яка проявляється у втечі від реального у фальшиве щастя, що виражається через брехню, обман, несправедливість, зневагу до ближнього», - сказав Папа, додаючи:

«Нове життя, дане нам у Хрищенні, джерелом якого є Святий Дух, відкидає поведінку, опановану почуттями поділв і незгоди. Тому святий Павло закликає усунути зі свого серця "усяку досаду, гнів, лоть, крик та хулу разом з усією злобою"».

Робити добро

Але, як зауважив далі Святіший Отець, для того, щоб бути добрим християнином, «не вистачить не чинити зла», але необхідно «приступити до добра, чинити добро». Тому святий Павло додає: «Будьте, натомість, добрі один до одного та милосердні, прощайте один одному, як Бог у Христі вам простив».

«Іноді трапляється почувти, як дехто каже: "Я нікому не роблю нічого злого". І вважає себе святим. Добре, але чи ти чиниш добро? Такі люди не чинять зла, але також і добра, а їхнє життя скочується у байдужість, апатію, літєльність. Таке наставлення суперечить Євангелію, воно суперечить вашій природі молодості, бо ви з природи є динамічними, захопленими та мужніми», - сказав Наступник святого Петра заохотивши юнаків і дівчат кілька разів повторити: «Це добре не чинити зло, але зле не робити добро».

Протистояти злу добром

У цьому контексті Папа заохотив молодь бути «героями добра» та не почуватися в порядку лише тоді, коли не роблять нічого злого. Адже «кожен винен за добро, яке міг зробити, але не зробив». «Не вистачить не ненавидіти, потрібно прощати; не вистачить не носити в серці образу, потрібно молитися за ворогів; не вистачить не бути причиною поділв, потрібно нести мир туди, де його нема; не вистачить не говорити зле про інших, потрібно перебити, коли чуємо, як про когось говорять зле. Зупинити обмову – це чинити добро», - наголосив Святіший Отець, підсумовуючи:

«Бо якщо не противимось злу, то мовчазно його підживлюємо. Необхідно діяти там, де поширюється зло. Бо зло поширюється там, де бракує мужніх християн, які протистоять йому добром, "ходивши у любові" згідно із пересторогою святого Павла (...) Нехай же Пречиста Діва Марія підтримує нас Своім материнським заступництвом, щоби кожен з нас кожного дня ділами міг казати "ні" злу і "так" добру».

Подяка душпастирям молоді

Після проказування молитви «Ангел Господній» Папа ще раз звернувся до присутніх з привітанням, поширюючи його на всіх учасників зустрічі, римлян і паломників, які прибули з різних частин світу. Особливо подякувавши італійській молоді, яка разом з єпископами прибула на цю прощу до Риму, він скерував окрему думку до осіб, задіяних у молодіжному душпастирстві:

«Дуже дякую священникам, дякую за цю працю, яку вони виконують день за днем, дякую за терпеливість, адже потрібно багато терпеливості, щоби працювати з молоддю! І дякую також сестрам, які працюють з вами: я бачив багатьох сестер!».

«Дорогі юнаки і дівчата, повертаючись до своїх громад, свідчіть своїм ровесникам та всім, кого зустрічатимете, радість братерства і спільності, якої ви зазнали під час цих днів паломництва та молитви», - сказав на завершення Святіший Отець, бажаючи всім благодатної неділі та просячи не забувати молитися за нього.

Джерело: vaticannews.va

Посмертні Згадки

† Catarina Lozovei Hanycz

Filha de imigrantes Romão Lozovei e Maria Slauthin. Nascida em Itapará no dia 15 de novembro de 1926. Era de família pobre. Foi levada pelo padre Benedito Melnek, OSBM para Pitanga para concluir o 4º ano.

Na sua juventude tornou-se professora em Pinheiro Machado onde lecionou por 35 anos. Foi catequista na Igreja do rito latino por muitos anos. Já após a sua 1ª comunhão ingressou ao Apostolado de Oração. Casou-se com Valdomiro Hanycz (in memória), de origem ucraniana.

Faleceu no dia 03/02/2018, aos 91 anos de idade no Hospital Santa Casa de Irati. Foi agraciada com os filhos: Teófila, Terezinha (in memória), Julia, Nestor, Mariano, Eugenia, José Cesar, Luiz e Maria Clarice. 3 genros, 4 noras, 17 netos e 6 bisnetos.

Muito obrigado mãe por termos tido o privilégio de conviver e aprender com o seu exemplo de vida. Foi um exemplo de católica, que nos deixou o ensinamento de uma pessoa de bem, de grande fé, boas ações, sempre ativa e participativa na Igreja de Cristo, nas celebrações litúrgicas, novenas, Via Sacra, terços e reuniões do Apostolado de Oração. O seu exemplo de vida permanecerá vivo na nossa vida do dia a dia.

Foi uma pessoa de grande fé, devota do Sagrado Coração de Jesus e Maria. Mãe bondosa, exemplo de persistência, muita oração e luta, sempre perseverante no caminho do bem.

O seu exemplo de vida é a maior herança que nos deixou.

Ultimamente residia na Vila São João em Irati, sob os cuidados da sua filha Julia até os seus últimos dias de vida.

Agradecemos ao Padre Luiz Slobojian, OSBM pelas visitas nas primeiras sextas-feiras, por ter ministrado a Unção dos enfermos e pela celebração da Missa de corpo presente na Paróquia Imaculado Coração de Maria. Aos Padres Vicentinos que concelebraram: Pe. Carlos Bacheladenski (seu neto), hoje vice provincial e pároco da Paróquia Santa Ana de Abranches em Curitiba, ao Padre Joélcio Saibot - pároco da Paróquia São João Batista, em Prudentópolis. Especial agradecimento ao Padre José Bacheladenski da congregação Vicentina e pároco da Paróquia Cristo Rei de Ivaí pela celebração, homilia e palavras de conforto aos familiares. Agradecemos aos padre Paulo Markiv, OSBM - pároco da Paróquia Imaculado Coração de Maria de Irati e ao Padre Deonísio Mazur, OSBM pela presença e celebração na Capela mortuária.

Agradecemos a Irmã Teófila e aos membros do Apostolado de Oração pelas orações e cantos. Agradecemos a todos os parentes, vizinhos e amigos que nos confortaram na hora da dor.

O corpo da nossa querida mãe descansa em paz no Cemitério da Vila São João de Irati -PR.

Вічна її пам'ять! A família

† Amélia Banach Lukasiewicz

Amélia Banach Lukasiewicz nasceu em 30 de maio de 1927 e faleceu em 27 de abril de 2018. Filha de imigrantes ucranianos, casou-se com Teófilo Lukasiewicz e juntos tiveram 9 filhos, sendo 3 mulheres e 6 homens, dentre eles dois falecidos, Lídia e José, teve também 18 netos e 16 bisnetos. Devota fervorosa de Nossa Senhora, recitava o terço várias vezes ao dia e foi uma das primeiras coordenadoras do Apostolado da Oração da Colônia Despraiado.

HOMENAGEM: Obrigada pelos seus olhos azuis que nunca deixaram de brilhar. Pelas histórias que você contava da sua infância, pelos pirogues, o amor pelas flores e pelos animais. Obrigada pelas lições de perdão, pela sua fé e pelo coração mais lindo que eu já vi na minha vida. Obrigada por ser a vó mais fofa desse mundo, por rezar por mim todo santo dia, por ver a beleza das coisas simples.

Só Deus sabe o quanto eu vou sentir saudade, mas te tenho comigo.

Você vai estar comigo, baba. Não só em todas as minhas conquistas, mas nas horas mais difíceis também. Como sempre foi. Você e suas orações são a outra metade do meu time.

Obrigada por todas as orações. Como te disse na nossa última conversa, eu te amo muito e vou te amar para sempre.

“Me mostre um caminho agora

Um jeito de estar sem você

O apego não quer ir embora

Diáxo, ele tem que querer
Ó meu pai do céu, limpe tudo aí
Vai chegar a rainha
Precisando dormir
Quando ela chegar
Tu me faças um favor
Dê um manto a ela, que ela me benze aonde eu for”
Te encontro na fé!

† Julia Hyeda Duchovne - Юлія Гієда Духовенна

Em Ponta Grossa, Paróquia Transfiguração de Nosso Senhor, dia 17 de Maio de 2018, faleceu a Paroquiana Julia Hyeda Duchovne, aos 83 anos de idade, nasceu na cidade de Ivaí/PR. O seu esposo João Duchovne e sua filha Gisele descrevem uma singela homenagem de despedida da JULIA, foi uma Mulher completa para quem a conheceu sendo esposa virtuosa, mãe de coração, religiosa, honesta, forte, trabalhadora, irmã, tia, madrinha, voluntária, amiga, ótima cozinheira e adorava flores, plantas, pássaros, gatos, etc.

No início da doença degenerativa da minha mãe Julia há 10 anos, a sua memória foi sendo desligada dia a dia em relação aos afazeres domésticos, o esquecimento do nome dos familiares, dos horários, dos compromissos religiosos, do descuido pessoal em tomar os remédios, guardava as coisas em locais errados e não lembrava onde os tinha colocado, etc. Nos últimos três anos ficou acamada, raramente conversava e a alimentação era administrada por sonda, recebeu a comunhão e a unção dos enfermos por mãos de Religiosos(as) da Paróquia Transfiguração de Nosso Senhor e visitas de Ministros, Legionárias de Maria, Diáconos e Padres da Paróquia São José de Ponta Grossa - PR.

E com a sua saúde mais frágil a cada dia o que prevalecia era o olhar meigo e as respostas inteligentes quando os lapsos da memória voltavam, como exemplo “NÃO EXISTEM PESSOAS FEIAS PARA DEUS TODAS ELAS SÃO BONITAS AOS SEUS OLHOS”.

Agradeço a todos os parentes, religiosos, amigos e conhecidos em meu nome e do meu Pai, as orações, as visitas domiciliares e hospitalares, o carinho da lembrança quando perguntavam da minha mãe JULIA.

Acima de tudo, é importante buscar consolo em JESUS, que saiu vitorioso da morte e, em Sua vida terrena, também passou pela experiência da perda e chorou a morte de Seu amigo Lázaro. Comoveu-se com a dor de suas irmãs Marta e Maria, foi ao encontro delas, ouviu Marta e a consolou dizendo: “Eu sou a ressurreição e a vida. Quem crê em mim, ainda que morra, viverá. E quem vive e crê em mim jamais morrerá. Crês nisso” (Jo 11,25-26).

Eternas saudades de seus familiares!

ATIVISMO ATEU MARCADO POR INTOLERÂNCIA RELIGIOSA E PERSEGUIÇÃO JÁ DESEMBARCOU NO BRASIL

Continuação aa pag. 01

Para o teólogo, esse movimento já desembarcou em terras tupiniquins: “Nós temos no Brasil um movimento de esquerda muito forte, que é muito ligado a algumas tendências marxistas, alguns posicionamentos de autores de linha marxista e que quase emplacaram nas universidades públicas do ateísmo metodológico”.

“Em muitas universidades públicas, você não pode falar de Deus porque esse assunto é para a Igreja, mas pode falar do ‘não Deus’. Eu não posso chegar na UFMG e propor de estudar Deus em uma tese de doutorado. Mas eu posso propor de estudar o ateísmo. Interessante, se não pode falar de Deus, não pode falar da existência e nem da não existência”, pontuou.

Silva destaca também que já se registram ofensas ao cristianismo nas salas de aula: “Tem muitos jovens católicos e evangélicos que dão depoimentos que quando vão às universidades e há uma verdadeira sensação de bullying. Realmente vivemos um paradoxo, pois hoje qualquer assunto que você fala sobre homossexualismo ou drogas, você está ofendendo o direito do outro de usar um baseado ou o direito do outro da opção sexual, mas você pode [...] falar contra Deus, falar que a Bíblia é ridícula e está tudo bem, ninguém fala nada”.

Tornando seu raciocínio mais abrangente, o teólogo usou a narrativa dos filmes Deus Não Está Morto como ilustração: “A realidade americana é muito forte nesse sentido. Esses filmes mostram que você não pode fazer uma oração antes de começar a aula, você não pode mencionar Deus”.

“Isto é uma realidade que acontece nos Estados Unidos e que está chegando com força total no Brasil, infelizmente. Mas tudo bem, Jesus falou que no mundo teríamos aflições, falou que a fé se esfriaria, que o amor se esfriaria. E nós estamos aqui para mostrar que acreditamos em Cristo e estamos dispostos a dar nossa vida pelo Evangelho, como fizeram os mártires do passado”, concluiu.

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Як Соломон Помирив Братів Українська народна казка

У дні коли жив премудрий Соломон, а проживав у великій своїй господарці чоловік і мав він трьох синів. Був ощадний і крім праці в своїй господарці вмів гендлювати і щадити золото та дорогоцінні каміння. Господарка була велика і нею він управляв разом зі синами. Він їх добре виховував і навчав розуму, хотів, щоб після його смерті вони мали вигідне й гідне життя. Довго прожив і коли прийшла старість, сини попідростали і коли чоловік відчув близьку смерть рішив поділити між ними свої багатства. Покликав їх і найперше заохотив, щоб жили в згоді, щоб себе шанували й виконували все те чого він за життя навчав. Закінчуючи свої навчання сказав їм:

— Є у мене в моїм городі там і там закопані в землі три скринки, і сховав я в тому місці мій заповіт, щоб коли буду кінчитися поділити вас спадщиною. Там є три скринки одна для кожного, стоять на купі одна на одній. Після моєї смерті старший син нехай візьме верхню скриньку, середній – середню, а менший – нижню. Коли будете відкривати закличете свідків, щоб все діялося по справедливості. Кожний нехай бере своє і не лакомиться на те, що належить іншому.

Після смерті батька сини підійшли до місця де були заховані скринки, відкрили їх перед свідками. У верхній скринці було повно золота, перел та різних дорогоцінних жемчугів, середна скринка була повна кісток, а в нижній – сама земля. І виринули між ними сварки та суперечки, бо обидва молодші не могли зрозуміти, щоб батько був такий несправедливий, навіть підозрівали старшого, що він потайки позбирав з двох скринок золото і наповнив їх кістками й землею. І пішли вони до Соломона, щоб розсудив між ними справу.

Розумний Соломон, вислухав їхні скарги, поглянув на всі три скринки й розсудив їх так:

— Золото – старшому синові, худоба (тобто кістки) – середньому, а виноградники і ниви із збіжжям (тобто земля) молодшому. І сказав він їм: “Батько ваш був мудрим чоловіком і розділив своє добро між вами ще за життя справедливо, кожному дав те що для нього буде найкраще. Він знав, що найстарший любить гандлювати й тому передав йому золото та інші дорогоцінності, середній найбільше займався господаркою, худібку й тому йому припала вся жива господарка, а наймолодший завсіди цікавився хліборобством, любив плекати виноград і тому йому припало все, що належить до хліборобства й виноградник”. Сини зрозуміли, що батько справді був справедливий і справедливо поділив між ними своє добро.

Засмійся

ЕКОНОМІЯ

Після закінчення навчального року другокласник Петрик прибіг додому і радісно закричав:

- Тату, мамо, я зробив для вас економію!
- Яку економію?
- Вам не доведеться цього року купувати мені підручники!
- Чому?
- Я залишився ще на рік у другому класі.

СПІЛЬНИЙ ПЕСИК

Учителька картає Ганнусю:

- Чому твоє оповідання про песика таке саме, як і у твоєї подруги Даринки?
- Бо у нас спільний песик, мій і її.

ХИТРИЙ ІВАСЬ

— Івасю, ти вже такий великий, а примушуєш малого Петрика нести і твого портфеля.

- Хай вчиться допомагати старшим.

Пише Юзьо Шило

Доброго дня,

Нині, не буду писати койзас синь валор, але ум асунто бинь боніто. Сталося це в однім мунісіпіо візіньо де Прудентополіс. Сказав мені собре о фато один вотец жи працював в тім мунісіпіо в нашій парохії. Одна професорка приїхала здалека візитувати своїх парентів. Недалеко тих парентів була одна фамілія дуже бідна, біднісінька. В неї кілька малих дітей, нужденні, голодранці, обдерті, замурзані. Мала ходила робити десь по хатах, щоб дати їсти дітям, а сусіди давали роупас узадас для дітей і вони вбиралися в дароване, яке люди приносили чистеньке, але скоро на дітях ставало старим лахміттям. Хата бідненька, а в хаті квазі нічого, от два банячки, старі тарелі, фогон що сам тато виліпив з болота. Їсти мама давала дітям добре, але не щось вибране, а просто фіжом, трошки рижу, що заробила в сусідах і більше квазі нічого. Професорка відвідала кілька разів ту фамілію, принесла дещо дітям і їй стало шкода, що малі так терплять. Тато не мав роботи, от доглядав дітей коло дому і кілька курей і одну чи дві свинки, що десь дістав. Професорка попросила маму і тата дітей, щоб відпустили для неї одну дівчинку на рік або на два роки, щоб вона могла вчитися і мати фاینше життя там в її домі. Батьки дувідували, але виділи жи рофесорка добра хоче добра для її дитини, згодилися. Вона взяла одну дівчинку й поїхала про оутро естдо де мешкала й мала файну хату й добру господарку. Там в своїм домі накупила дитині шмаття, обмила, вичесала, приготувала фayne ліжко, накупила забавок і записала до школи. Мале дівчатко перемінилося в справжню ляльочку. Вчилося, ходило до школи забавлялося вдома ком кріансас да візінянса. Минув рік, прийшли ферії і професорка прибрала дівчинку, накупила забавок і всього потрібного для її братчика і сестричок та поїхала знов до своїх парентів і до дому тої бідної фамілії. Пішла просто до дому, щоб віддати батькам дитину і дітям те, що привезла пра илис. І дивне диво! Коли вона витягала з авта презентис для батьків і для дітей, дівчинка, вискочила з авта та побігла до своїх сестричок і братчика. Що за радість! Діти навіть не дивилися на різні презентис, жи професорка привезла, а всі почали кричати ди алегрія, обійматися качатися по підлозі, в тій радості вони забули за все, а тільки тіпилися, а мала панночка забула за свою новісіньку суконичку й за кілька хвилин була як і інші діти запацькана, розхрістана. Для неї тепер нада тіня валор, а лише бавитися на землі з дітьми. І ані вона ані інші малі навіть не звертали уваги на різні презентис, що професорка привезла для них. Тепер професорка побачила й зрозуміла, що для дитини не мають вартості всякі забаганки, бо для неї майбільший дарунок це фамілія. Хоч би яка бідна, мізерна, але то фамілія і її нічим не заступити.

За кілька днів професорка волтава пра суа каза і прийшла до тої бідної фамалії та казала що вже еста волгандо пра каза й візьме дівчику зі собою до свого дому, де вона буде мати все пра сир феліз. Але мале сірозплакало і пор неньум присо керія волтар з професоркою. Для неї тепер були важні сестрички, братчик, мама тато. І не хтіла вертатися до панського дому.

Дороженькі, тут тимос ум езіпло чого дитина найбільше хоче й найбільше потребує: амор да фамілія. Навіть коли фамілія бідна, коли там діти терплять часто й голод і зимно і всякі енні потреби, фамілія пра илис е а майор рікіза. Тут можна собі уявити як то дуже терплять діти які не мають фамілії, які сіволочат по вулицях, шукають кавальчичок хліба в лішійро, терплят зимно і не мають батьків, щоб до них сіпритулити, відчути любов братчиків і сестричок. Тому не варта про тих дітей казати жи вони ном престам пра нада. А коли ном престам то тому, що їм бракує того чого найбільше потребують - калор і амор да фамілія.

Цей езімпло собре а менінія побре то не видуманий, але вердадійро. Він навчає, що ном вале а пина відбирати від дитини поцілунок мами, абрасо а часами й пушом де ориля або шінемо тата, - калор братів і сестер, белиза да віда на фамілія. Керідос и керідас, любіть свою фамілію бо без неї не буде вам весело.

Ваш Юзьо Шило

Життя навчає

**Коли тебе охопить
смуток, застановися
над собою. В мовчанці
слухай, що тобі скаже**

**серце. Чому воно тебе непокоїть і болить? Коли
воно тебе болить найбільше, а коли спокійне?
Подумай чим би ти міг заспокоїти твоє
неспокійне і зранене серце!**